

De adem van mijn zoon

Marcel Verreck

040 - Bloesem

020 - Fietsen

072 - Krentenbaard

088 - De kracht van de natuur

109 - Kapitaal

069 - Paspoort

**De adem
van mijn zoon**

**De adem
van mijn zoon**

Marcel Verreck

Voorwoord

Dit is een boek over een zoon en een vader.
Daniël en Marcel.

Natuurlijk heeft Daan een lieve moeder,
Margo, die veel van hem houdt en goed voor
hem zorgt. Samen met mij, de laatste jaren
in harmonieus co-ouderschap.

En dan zijn er andere belangrijke dierbaren,
zoals Daans halfzusje Lhinou, zijn opa
en oma, mijn vriendin Geja en de vele
vrienden, familieleden, verzorgers en
bekenden.

Ook zij spelen een grote rol in het wondere
leven van onze Daniël.

Maar dit boek is vooral een mozaïek van de
momenten die Daan en ik met elkaar delen
en de avonturen die wij samen beleven.
Zo mooi kan het leven zijn.

Den Haag, september 2020
Marcel Verreck

De adem van mijn zoon

Da da da
Da da da da
Da da da
Da da da da

't Is niet verstandig
Maar ik kan me niet bedwingen
Hij ligt te slapen
Maar ik wil toch voor hem zingen
Ik zie hem liggen
En dan smoort mijn eerste toon
Want wat is mooier
Dan de adem van je zoon

Da da da
Da da da da
Da da da
Da da da da

't Is haast onmogelijk
Om z'n krullen niet te strelen
Ik voel een handje
Dat uitrust van het spelen
Alweer wat groter
Zo vreemd en zo gewoon
En in die stilte
Klinkt de adem van mijn zoon

Da da da
Da da da da
Da da da
Da da da da

Ik weet niet
Waar het leven ons zal leiden
Ik weet wel iets
Maar daaraan denk ik liever niet

Nu zijn we samen
En dan verdwijnen alle tijden
Ik hoor zijn adem
Dat is het allermooiste lied
Ik hoor zijn adem
Dat is het allermooiste lied

Da da da da da da da

Zoon en vader

Vrijdagochtend 10 mei 2019 word ik gewekt door de telefoon. Er wordt mij verteld dat er een plaatsje is in Kijkduin. Beter gezegd, in de instelling waar mijn dubbelgehandicapte zoon Daniël een fijn huis zal krijgen, wanneer de zorg mij teveel wordt.

Zover is het nog niet. Ik wil nog dat hij blijft. Ik wil nog voor hem zorgen. Ik kan het nog, nu nog wel, dus moet het nu. Ik begin te huilen, ik wil het niet. Het gaat voorlopig ook niet gebeuren.

Het gebeurt ook niet. Nog niet. Mijn kind hoort bij mij thuis te wonen. Prima dat hij twee nachten per week naar het logeershuis gaat. En eenmaal per maand een weekend. Soms wat nachtjes extra, bijvoorbeeld als ik moet optreden of andere bezigheden buitenshuis heb. Maar zijn basis is thuis. Wij, de twee grote vrienden, Daan en Pappa.

Kwetsbaar

We zijn uitgenodigd bij aardige mensen, die we nog niet zo lang kennen. Daniël is niet eenkennig. Belangstellend zit hij in zijn buggy. Het middelpunt van de kamer. Er worden muziekinstrumenten tevoorschijn gehaald.

Hij moet erg lachen om voorbereidend gehijg in een dwarsfluit. De toon zelf doet hem verschrikken. Dan gaan de handjes naar de oren, zijn initiële reactie bij verstoring van het comfort.

Dat is ook zijn standaardreflex, wanneer ik mijn gitaar pak. Maar als ik ga spelen en een dwaas lied met veel Da-Da-Daan erin improviseer, grijnst hij breed en graait hij opgewonden naar de snaren.

Als we aan tafel gaan, barst de zoon van tien opeens in snikken uit: 'Ik word gek van die Daan.'

Ik neem het jongetje niets kwalijk en hij wordt onmiddellijk terechtgewezen, maar ik voel hoe mijn handen trillen.

Nooit was de kwetsbaarheid en afhankelijkheid van mijn zoon zo tastbaar.

Wachten

Ik wacht op mijn zoon. Het loopt tegen vieren. Zo dadelijk komt het busje de straat in rijden. Dan snel ik naar beneden, probeer niet te struikelen over mijn losse veters. De chauffeur klapt de achterdeuren open. De buggy met Daniël erin staat op het liftje. Dat zoemt.

Dan ziet Daan me. Zijn gezicht begint te stralen. Hij trappelt enthousiast met zijn benen. Die worden steeds groter en sterker. Regelmatig moet ik de moeren van de buggy aandraaien.

‘Dag Daan!’ roep ik. Hij maakt geestdriftige geluiden. Terwijl het liftje zakt, streel ik over zijn krullenbol en praat met de chauffeur over het verkeer. Of het weer. De buggy staat nu op straat. Een paar auto’s wachten geduldig. Ik groet de chauffeur en zwaai naar de automobilisten. Dan zijn we samen.

Maar zover is het nog niet. Ik drentel door mijn werkkamer, vang niets meer aan. Daar is-ie!

Mijn zoon

Mijn zoon zit in een stoel met wieltjes. Boven zijn mooie gezicht danst een enorme krullenbol. Hij draagt een brilletje dat zijn bruine ogen groter en verbaasder maakt. Ik snijd zijn boterham met jam in kleine stukjes. Die prik ik op zijn vorkje en houd dat voor zijn neus. Soms duurt het even, maar meestal pakt hij het vorkje met zijn rechterhand en brengt het naar zijn mond. Hij hapt het brood ervan af en begint te kauwen.

Soms moet hij lachen om een geluid dat ik al lang niet meer hoor. Hij wel.

Wat hij ook kan: na het tandenpoetsen voor het slapengaan graait hij nogmaals naar de tandenborstel. Hij houdt van gerasp in zijn mond. Steekt hij per ongeluk de achterkant van de tandenborstel in zijn mond, dan weet hij die met twee handen om te draaien.

Hij heeft altijd een uitstekend humeur.

Zalf

Meneer heeft het zitten ontdekt. Heel lang was zijn spierspanning daarvoor niet toereikend. Maar hij wordt steeds sterker. Leg hem neer op zijn machtige hoog-laagbed en binnen de kortste keren komt hij overeind.

In de tuin van het Gemeentemuseum staat sinds mensenheugenis een lief bronzen beeld. Een kleine jongen die gekromd voorovergebogen zit en speelt met een eend. Er is foto uit een zwart-witte zomer waarop ik als kleutertje bij het beeld zit.

Nu is dat beeldje mijn zoon. Maar hij is niet gestold in brons. Vanuit zijn nieuwe positie overziet hij de situatie. Zijn oogjes zien, zijn handjes graaien. Een pak billendoekjes wordt zijn prooi. En uiteraard moet alles worden geproefd.

Laatst was ik vergeten de pot met sudocreme bij het voeteneind weg te halen. Ik hoorde hem enthousiast kraaien. Toen ik ging kijken lag hij tevreden te glimlachen. Wit geverfde handjes. En een ringbaard van zalf.

095 - Samen optreden

050 - Tourkijken

Luister
De adem van mijn zoon
op Spotify
Scan de QR code

066 - Schrijversmodel

100 - Minutenwerk

27-7-2007. Is er een mooiere datum denkbaar?

Zeker niet voor cabaretier en schrijver Marcel Verreck, want op die dag wordt zijn zoon Daniël geboren in het Haagse Bronovo-ziekenhuis. De gynaecoloog die de keizersnee uitvoert is degene die onze toekomstige koningin en haar twee zussen eveneens naar het levenslicht begeleidde.

En dus ook deze prins Daniël. Na enige tijd blijkt dat de ontwikkeling van Daantje achterblijft, het medische circuit wordt betreden en er volgt een diagnose.

Vanaf Daans eerste dagen heeft Marcel over zijn zoon geschreven, in korte stukjes over het liefdevolle 'momentenleven' dat zij delen. Inmiddels is Daniël dertien en wordt de mantelzorg te zwaar. De coronacrisis benadrukt die kwetsbare situatie en nu moet er gezocht worden naar een andere woonplek voor Daniël.

In een persoonlijk verhaal, met veel oog voor het tragikomische, vertelt Marcel Verreck vanuit zijn vaderperspectief over zijn bestaan met Daan. Veel herkenbare aspecten van het leven als mantelzorger komen voorbij. Niet alleen de zwaarte van de zorg en de acceptatie van de situatie, maar ook de grappige momenten, het wederzijdse vertrouwen, het proces van loslaten en de onverdunde vaders trots.

Marcel Verreck (Den Haag, 1960) is cabaretier, columnist en schrijver. Hij won in 1987 samen met Paul Pleijsier het Leids Cabaret Festival.

Als *Verreck & Pleijsier* maakten zij een aantal succesvolle theaterprogramma's en de liedjes-cd's *Ja* en *Reünie*. Zes soloprogramma's volgden. Daarnaast werkt(e) hij veel voor tv, radio en geschreven media. Hij publiceerde vier verhalenbundels en de literaire thrillers *Moordopera*, *Aan lager wal*, *De laatste minuut*, *Toegift* en *Feest!* Daarnaast schreef hij de spannende roman *Deventersestraat* en de IJsselnovelle *Moordrivier*.

In *De adem van mijn zoon* vertelt hij over het bijzondere leven met zijn zoon Daniël.

www.marcelverreck.nl